

Adrià Puntí surt del seu desert

L'excitant d'Umpah-Pah publicarà a l'octubre un compacte i un disc-llibre, 13 anys després de 'Maria'

JORDI BIANCIOTTO / BARCELONA

Dijous, 13 d'agost del 2015

Adrià Puntí ultima aquest estiu les seves noves obres, que apareixeran la tardor que ve. Ferran Sendra

El que probablement sigui el disc més esperat, desitjat i sospirat de la música catalana del segle XXI, aquell sobre el qual més s'ha especulat, i durant més temps, el relleu de Maria (2002), d'Adrià Puntí, serà aviat realitat. Aquest cop va de debò, i l'exlíder d'Umpah-Pah el tindrà a punt a l'octubre. Tot i que no és del tot precís parlar del «nou disc» de Puntí: es tracta de dos llançaments simultanis, un compacte, La clau de girar el taller, i un llibre disc, Enclusa i un cop de mall, amb continguts sonors coincidents només en part.

Serà la culminació d'un camí amb uns inicis que se situen el 2004, quan Puntí va començar a gravar cançons amb còmplices com Enrique Bunbury (que dos anys enrere havia inclòs una peça seva, Sí, en el seu disc Flamingos) i el seu productor habitual, Quimi Portet. «He travessat un desert. Durant molt temps em preguntava: ¿què puc escriure que en primer lloc m'interessi a mi?», explica a aquest diari el cantant, pianista i guitarrista de Salt, que diu mantenir-se a prop de les cançons d'Umpah-Pah. «M'encanta escoltar-les. Em fan riure molt. I també plorar». Puntí es manté aquest estiu allunyat dels escenaris, mentre ultima les noves obres, distanciament que demà trencarà amb un recital singular al cicle Concerts al Fòrum Romà, a Empúries (l'Escala, 22.00 h).

La travessia, la sequera creativa, paral·lela a convulsions personals i familiars, ha finalitzat i Puntí treballa amb un repertori de 39 cançons d'estrena, la majoria de les quals, segurament 31, seran incloses en aquests nous treballs. La producció la firma ell mateix, i Bunbury i Portet hi intervenen com a músics, juntament amb els seus còmplices en els concerts dels dos últims anys i els integrants del Girona Jazz Project. Serà un material que el seu creador veu «molt rocker», compost tant amb la guitarra com amb el piano. «Hi ha cançons curtes, de tres minuts, i altres de bastant llargues, amb un concepte una mica simfònic, encara que sense ser simfòniques, però amb un punt conceptual a l'estil Genesis o Pink Floyd. Com aquelles peces que duraven una cara sencera d'un àlbum», explica.

VIATGE INTERIOR

Puntí descriu el material com a «molt cinematogràfic», i assenyala que «explica una història». Obra, o obres, conceptuals, doncs, però, ¿sobre què? Bé, el músic no és gaire explícit sobre la qüestió, però s'ha de situar el punt de partida en una de les seves cançons antigues, Viatge d'un savi vilatrista cap enlloc, del disc Maria. El nou repertori «té a veure», indica, amb aquesta composició, que fa referència a una singladura iniciàtica, un viatge interior no exempt de cert fons absurd.

El títol de La clau de girar el taller al·ludeix a una novatada que, explica, es gasta en molts tallers: la clau no existeix i l'aprenent perd el temps mentre els seus companys es cargolen de riure. «Aquí hi ha un homenatge al meu pare», confessa Puntí, que a Maria va apuntar a una altra inspiradora figura familiar: la seva mare. La trentena de cançons noves donen forma a una mena de conte, assenyala. «Per això m'hauria agradat que els discos no tinguessis tracks, i que les cançons sonessin seguides, sense separacions, però en la indústria discogràfica actual no et pots permetre aquesta mena de coses», lamenta.

Els discos, apunta, «es poden entendre per separat, encara que si et quedes només amb un no acabes de veure-ho tot». Entre les cançons figuren peces amb títols com Flor d'un dia («molt especial, farà parlar els periodistes»), Esbrina, La prova del nou, Sardana en un blues... Però Puntí posa èmfasi en el fet que el projecte en conjunt, els dos llançaments, inclouen més que cançons. «Recupero la part del dibuix i les fotografies, i la més poètica», destaca.

TROBADA ACCIDENTAL

Els treballs veuran la llum després que Puntí hagi deixat enrere el seu vincle amb la discogràfica Picap i hagi fitxat per Satélite K. Operació en què intervé l'atzar i també l'absurd: Puntí i el responsable d'aquest segell, Enric Pedascoll, es van veure immersos en un accident de trànsit sense transcendència a la localitat de Bujaraloz (Saragossa), i van descobrir les seves identitats a l'hora de fer els papers. Una vegada formalitzat el comunicat amistós, van començar a parlar de projectes i així, d'aquesta manera tan estranya, es va anar concretant el retorn discogràfic d'Adrià Puntí. Un doble llançament que mostra el músic segur de si mateix. «Si alguna cosa tinc clara, a l'edat que tinc, és què és art i què no ho és», deixa anar, abans de rematar la sentència amb una riallada: «¡Així de clar!».

Publicat a: El Periódico, 14-08-2015

Font de l'article: http://www.elperiodico.cat/ca/noticias/oci-i-cultura/adria-punti-surt-del-seu-desert-4427389?utm_source=rss-noticias&utm_medium=feed&utm_campaign=portada